

Els nens de Daesh

El Daesh obliga les esclaves a prendre anticonceptius per continuar estant disponibles. Moltes dones, però, queden embarassades durant el captiveri. Què passa amb els nens?

Katrin Kuntz i Maria Feck
© Der Spiegel

Que Déu protegeixi primer els 72 pobles i després els iazidites.

(Pregària iazidita)

Ales nits, quan la Khaula és al llit i per fi s'adorm, somia sovint amb el seu fill. Davant dels seus ulls apareixen cada cop les mateixes imatges: la Khaula està sola en una habitació, veu les seves mans sobre el seu pit, arquejades fent un forat. Alça la mà que queda a sobre, a sota hi ha un ocell. Veu el seu cos, el seu plomatge. És clar que l'ocell no la mira, de la seva gola no surt cap so, sobre el seu cos falta el caparronet.

“No em puc moure durant una bona estona cada cop que tinc aquest somni”, diu la Khaula. Després d’haver estat presonera del Daesh durant vuit mesos, va tenir un bebè, una nena. El pare era un torturador, un combatent iraquí del Daesh de Mossul. Ell volia que ella, la segrestada iazidita, donés a llum un fill, ja que de filles ja en tenia prou. Fa dotze mesos que està a Alemanya. La Khaula viu sola, sense la seva filla.

Ha vingut a l’habitació contigua d’un local del Land Baden-Württemberg per explicar la seva història. Una dona tranquil·la amb cabells negres i arrissats

a qui agrada la vestimenta kurda, té 23 anys.

Comparteix habitatge a Alemanya amb altres dones alliberades. El lloc ha de quedar en secret, i Khaula no és el seu nom de veritat. Aquí les dones encara corren perill, ja que també hi ha simpatitzants del Daesh.

El Land Baden-Württemberg ha acollit al voltant de mil dones i nens de l’Iraq, perquè així puguin superar ben lluny de casa el que els ha succeït. El psicòleg i especialista en successos traumàtics Jan Ilhan Kizilhan de l’escola superior Villingen-Schwenningen l’ha triada a l’Iraq, on ha estat una dotzena de vegades. En el passat va treballar amb dones que havien patit violacions a Ruanda i a Bòsnia.

“Només les dones severament traumatitzades poden venir a Alemanya”, explica Kizilhan. Com una iazidita el fill de la qual va estar tancat en una capsula de metall davant dels seus ulls i el van deixar al sol fins que va morir. Una altra, a qui un combatent del Daesh li va colpejar el bebè fins que li va trencar la columna vertebral i el va matar.

L’agost del 2014 el Daesh va atacar la regió Sinjar al nord de l’Iraq, va matar, segrestar milers de dones i noies i les va fer esclaves sexuals per als seus combatents. Centenars de dones que van aconseguir escapar dels seus torturadors van tornar embarassades. Els nens dels combatents del Daesh avui dia viuen a

REFUGI DE DOHUK. Els nens dels combatents de Daesh avui dia viuen a Síria, l'Iraq, Alemanya i altres països que fan de refugi. A la imatge dos nens refugiats a la ciutat de Dohuk al Kurdistan iraquiana.

Síria, l'Iraq, Alemanya i possiblement a Turquia, el Líban i altres països que fan de refugi. Es creu que en són centenars. Els metges diuen que al Kurdistan iraquiana viuen entre 40 i 100 nens del Daesh. Considerant la quantitat de dones segrestades, el nombre de nens del Daesh és molt baix.

La violació com a arma de guerra és tan vella com la guerra mateixa, però sota el Daesh aquest delictes és organitzat especialment: l'Estat Islàmic obliga moltes iazidites segrestades a prendre anticonceptius per assegurar-se que el comerç de dones, que són venudes pels combatents cinc, sis, set vegades, no quedi interromput per un embaràs.

Dones alliberades, metges i psicòlegs entrevistats confirmen que les dones iazidites segrestades i empresonades prenen anticonceptius obligades pel Daesh. Algunes dones prenen la píndola, d'altres l'escupen sense ser vistes. Una dona va relatar que un combatent la va violar analment per evitar deixar-la embarassada.

La majoria dels nens del Daesh, com l'organització els anomenen en àrab, no té més d'un any i mig. Són testimonis d'una humiliació. I un mitjà per desmoralitzar fortament la societat kurda. És difícil trobar els nens del Daesh perquè la seva existència suposa un tabú. Però com maneja la societat del nord de l'Iraq aquests nens? Què signifiquen per a les dones alliberades? I com reacciona el Daesh amb les esclaves embarassades?

Aquestes preguntes no sols es fan a Alemanya, sinó també un metge al Kurdistan iraquiana. Es dirigeix a parlar amb un jutge al tribunal d'adopció a Dohuk i a la perifèria d'aquest estat, on el bebè Nura jeu en un bressol.

La història que expliquem no serà cap història de bons o dolents, de blancs i negres. És una història d'una societat perdedora enormement afligida, però que també intenta evitar l'estigmatització. Una història de superació i d'una resiliència admirable i sorprenent.

Avui és un dia clar i agradable a Baden-Württemberg, la Khaula demana una gasosa i una escalopa amb mongetes, que no s'acabarà. Porta sabates altes, roba negra. És una persona refinada i delicada. El relat de la Khaula dura unes hores. No plorarà, semblarà que la història l'hagués viscuda algú altre. "L'explico perquè la meua família, que continua presonera a l'Iraq, no quedi en l'oblit", explica.

El 3 d'agost de 2014 el Daesh va atacar el poble de la Khaula i en un mes van desaparèixer 5.000 persones de la regió. La Khaula va ser obligada a agafar un autobús amb centenars de dones i noies que més tard va retrobar en una presó. Allà havia de beure aigua en la qual gent del Daesh havia escopit davant seu. Mentrestant, preparaven la seva venda. Va caure a les mans d'un home del Daesh, era alt, portava roba blanca, que es feia dir Abu Omar, de 45 anys. La va comprar per 1.5 milions de dinars iraquians, aproximadament 1.500 euros, i li va dir: "Ets meua". La va tancar en una casa a Mossul, el baluard del Daesh a l'Iraq.

Allà l'home va violar la Khaula brutalment, la va llençar al terra, la va estirar dels cabells fins al llit, la va estrangular, insultar i la va obligar a escoltar els crits d'altres dones que eren torturades a la mateixa casa. Quatre mesos després va dur la Khaula a la casa on vivia la seva dona, que estava embarassada. La dona havia d'ajudar la Khaula des d'aquell moment amb les feines de la casa, rentar, cuinar, etc. La dona, en un atac de gelosia, li va estimbar una cadira a sobre. La Khaula va intentar penjar-se d'un ventilador.

L'home tenia cinc filles amb la seva primera dona

Va dir a la Khaula: "Vull que em regalis un fill". La Khaula va explicar en algun moment del seu llarg relat sobre el seu bebè: "La seva vida no significava res per mi". I també: "El bebè era molt maco". El fet que la Khaula quedés embaras-

→ sada no és desitjat oficialment per l'alt comandament del Daesh.

El Daesh ha publicat un pamflet on explica com ha de ser el tracte amb les esclaves. Es diu "Preguntes i respostes sobre les presoneres i esclaves". Va començar a circular després de l'assalt a Sinjar el 2014 per internet. Allà diu que el sexe amb les esclaves està permès. De l'embaràs es parla només sota l'aspecte del valor mercantil.

Pregunta: "Si la presonera queda embarassada del propietari, se la pot vendre?"

Resposta: "No la pot vendre quan hagi de ser mare d'un nen".

El seu valor de mercat també disminueix fins a zero. Però el seu estatus no millora: com a mare té una posició entre esclava i dona lliure. Ja no encaixa en el concepte de mercat d'esclaves, tampoc en el basar de les verges, amb el qual el Daesh atreu nous combatents. Hi ha unes instruccions del temps del profeta Mahoma que diuen: Quan un home adquireix una esclava sexual, ha

de renunciar a tenir sexe un determinat espai de temps (un cicle de menstruació o dos). Aquesta abstinència s'anomena en el dret islàmic *istibra*, s'ha d'assegurar que el ventre de l'esclava és *buit*, així el nou propietari s'assegura que no hi ha cap nen aliè.

Quan la Khaula es va adonar que estava embarassada, va anar a la sala d'estar del combatent i va agafar un televisor. Va caminar amunt i avall amb l'aparell, va pujar i baixar les escales durant hores. Altres dones es llençaven pedres les unes a les altres o es tiraven daltabaix d'edificis alts per perdre el fetus. La Khaula explica: "Ho vaig intentar tot, però el nen no sortia".

La dona del combatent aviat es va posar gelosa, i això va suposar la fortuna de la Khaula. "No vull veure més la teva panxa", va dir un matí. Va apropar el telèfon a la Khaula, que va trucar al seu germà a Dohuk. El germà li va donar l'adreça d'un conegut, el qual Khaula havia de visitar. Va deixar la casa amb un burca, va agafar diners de la dona per a la fugida. Al taxi, en comptes de la paraula *schukran* per 'gràcies', fa anar

l'expressió que sovint diuen la gent del Daesh *dshasakallah chairan*. Per por.

El conegut del germà es va posar en contacte amb una xarxa iazidita de la zona del Daesh. Aquesta xarxa té mediadors que sovint feien contraban de dones empresonades a la zona kurda. La xarxa està liderada per un home a Dohuk, que es fa dir Abu Shuja i que té tres telèfons mòbils i que rep amenaces de mort constants del Daesh.

La Khaula va esperar 40 dies fins que Abu Shuja va enviar un ajudant, que la va portar fins a una família àrab a prop del front. Només avançaven de nit, s'arrossegaven cinc llargues hores per les muntanyes. L'últim tram fins al Peixmerga, l'ajudant va haver de portar la Khaula en braços, ja que ell era l'únic que sabia on eren les mines entre el terra ple de pedres.

Al voltant de 2.000 dones han estat obligades a fugir de la zona controlada pel Daesh

Les Nacions Unides creuen que encara unes 3.500 iazidites hi viuen com a esclaves. Altres fonts creuen que el nombre

ESCLAVES DEL DAESH. L'Estat Islàmic obliga moltes iazidites segrestades a prendre anticonceptius per assegurar-se que el comerç de dones, que són venudes pels combatents, no quedi interromput per un embaràs. A la foto de la dreta, Khaula va estar presonera del Daesh durant vuit mesos i va tenir un nen. Ara comparteix habitatge a Alemanya amb altres dones alliberades.

era com la d'un ocelllet. Abans havia imaginat com seria la vida amb un nen. Les seves minúscules mans, l'olor dels primers dies, com un préssec fresc.

Ara el bebè restava mort al costat de les seves cames. "Els metges no volien que morís, però hi va haver problemes". La Khaula va mirar, va moure ràpidament el peu amb la punta dels dits durant dos segons.

Llavors va posar una manta sobre el nounat mort. El seu cosí la va venir a buscar en cotxe. Van posar la nena en una bossa de plàstic i van conduir fora de la ciutat. Van enterrar-la a la vora d'un carrer. La Khaula es va quedar dins del cotxe. "He matat un bebè", era l'únic que pensava.

Després de l'enterrament, el seu oncle va sacrificar un xai per saldar la culpa. La Khaula va anar de la Font Blanca fins a Lalish, un lloc sagrat dels iazidites i s'hi va descarregar de la culpa. Va rebre la benedicció de Baba Sheikh, el líder espiritual dels iazidites, que des de 2014 acull dones deshonrades per reintroduir-les a la comunitat.

Si el bebè de la Khaula hagués sobreviscut, la custòdia l'haurien aconseguit dos homes del centre de Dohuk que intenten ajudar les mares i els nens del Daesh. Són el doctor Nezar Ismet Taib, que treballa en la Direcció de Salut i que s'ocupa d'una clínica que atén dones supervivents. I Mohammed Hassan, jutge en un tribunal civil, s'encarrega de les adopcions d'orfes de la regió. Hassan fa d'intermediari amb els nens supervivents del Daesh i els pares kurds, que no saben res dels pares dels nens. Cadascú intenta alleugerir el pitjor amb els seus mitjans.

És un dia suau de primavera de març, el doctor Taib ens dóna la benvinguda en una construcció de forma quadrada a Dohuk. "Fem el que podem, però estem desbordats", diu Taib. És psiquiatre infantil, un home tranquil de cabells grisos, que té l'aparença de tenir molta paciència. Al seu costat treballen tres terapeutes i una metgessa. A la consulta

acaba d'arribar una dona que s'ha intentat suïcidar.

"De les més de 700 dones que l'any passat van rebre tractament, un cinc per cent va quedar embarassada durant el seu captiveri", és a dir, 35, segons ens explica. El sorprenent baix nombre d'embarassos el relaciona amb l'ús de mètodes anticonceptius. "Tota dona que queda embarassada té el dret d'un avortament segur", diu Taib. Ell i el seu equip s'han personat davant del jutjat per procurar que una dona violada, embarassada de dos mesos, pogués avortar. Els avortaments després d'aquest termini són il·legals a la regió autònoma del Kurdistan. "Per ara no hi ha cap solució", explica Taib.

Les dones que arriben en un estat avançat són obligades a tenir el bebè. L'equip de Taib els posa a disposició un lloc a la unitat de lactants, on el bebè es pot quedar fins que el jutjat hagi trobat pares adoptius. A l'Iraq no hi ha orfenats. I la societat iazidita és conservadora. Taib ens explica: "Sang estrangera, és a dir, ser fill d'un musulmà no seria mai acceptat". Les dones que han escapat, que no estan casades amb els pares de les criatures, fan que aquests siguin "inacceptables" per la societat. Per això, el doctor Taib els registra com a orfes anònims al jutjat.

Al jutjat civil de Dohuk treballa Mohamed Hassan, un home alt amb una veu ressonant. Ell reuneix els nens del Daesh i els seus nous pares. No és fàcil aconseguir quedar amb Hassan, ja que la tasca que duu a terme és un gran tabú. Però, tot i això, hem aconseguit parlarhi, un vespre, a casa seva, a la sala d'es-

seria fins i tot de 7.000. "Per fi era lliure", explica la Khaula.

Dohuk, a 75 quilòmetres de Mossul, al nord del Kurdistan iraquès és el lloc de pas per als supervivents del terror del Daesh. La ciutat té mig milió d'habitants, les tendes de campanya plenes de pols, envoltat per muntanyes de color ocre. Aquí arriben les dones embarassades, aquí es duen a terme els avortaments dels bebès del Daesh, així com l'adopció dels que sobreviuen.

En un campament de Dohuk es va retrobar Khaula amb el seu germà, quan ella estava embarassada de sis mesos. "De tan contenta com estava, no sabia com abraçar-lo". A la nit es va posar més roba per amagar la seva panxa, però tothom se la mirava. Una nit el seu oncle la va apartar i li va dir: "Si us plau, no volem cap nen del Daesh".

Va decidir avortar, alleujada. Una metgessa li va donar un medicament que calmava el dolor. Va passar dos dies en un hotel, i a l'hospital es va presentar com una pacient normal: "El pare del nen lluita al front", va dir la Khaula. Era una nena de cabells foscos, la cara

«NOMÉS LES DONES SEVERAMENT TRAUMATITZADES PODEN VENIR A ALEMANYA»

L'agost de 2014 el Daesh va atacar la regió Sinjar al nord de l'Iraq, on van segrestar milers de dones i les van fer esclaves sexuals per als seus combatents.

→ tar. Hassan és un home que s'estima els nens. També els del Daesh.

“El meu departament ha rebut deu nens durant l'any passat”, diu Hassan. De la infermeria de Taib rep la informació clínica del nen on s'afegeix: “pares desconeguts”. Això indica a l'hospital que han de protegir el nen i la mare. Inter-nament se sap, és clar, si el nen prové de l'entorn del Daesh.

Al voltant de 20 parelles es van mostrar interessats per adoptar un nen, explica el jutge Hassan. “A la societat kurda és molt important tenir descendència. Tenim prou pares adoptius que esperen”. Els criteris? Han de ser benestants i han d'assegurar que, en cas de mort dels pares, hi hagi una tercera persona que se'n pugui encarregar. Han de tenir una casa i estar casats. “Ens hem d'assegurar que el nen tingui un bon futur”.

El jutge Hassan escriu en paperets els noms dels qui compleixen els requisits i els fica dins d'un tassó. Remena bé i en treu un de guanyador.

Normalment els pares adoptius reben tota la informació dels nens, explica Hassan. Però amb els nens del Daesh se'n fa una excepció. “Si no, qui els voldria?”. També per als nens és millor que no sàpiguen mai la veritat.

I si el nen té aspecte estranger, perquè el seu pare és un combatent del Daesh ros?

“A la societat kurda hi ha tot tipus de colors de cabells”, diu Hassan. Té un proverbi preparat per a aquest tema: “La panxa és com un jardí, hi pot créixer de tot”.

Un nen del Daesh adoptat constarà en l'acte de casament dels nous pares. Un cop hi apareix, pertany a la família definitivament. Els veïns no pregunten. La societat kurda es basa en les estructures tribals. La humiliació de ser un nen del Daesh desapareix.

Els bebès que arriben al Dr. Taib i al jutge Hassan tenen sort. Però no poden ajudar totes les dones, perquè no totes es dirigeixen a organitzacions d'ajuda. Algunes estan tan traumatitzades que no es veuen capaces de demanar ajuda.

S'han creat la seva pròpia realitat, expliquen una història, en la qual el bebè ha estat engendrat en una relació d'amor amb el seu marit, sota l'horror del Daesh. Per a algunes dones és l'única manera de viure amb la veritat.

La Sajedah és una d'aquestes dones. És una iazidita de 18 anys que viu en un edifici sense acabar als afores de Dohuk. A prop d'ella hi ha el seu bebè, la Nura, que dorm en un bressol. Edat: cinc mesos. Dorm: bé. Gana: sovint. Humor: regular, té tos. Porta al cap una gorra amb un osset, un xumet rosa a la boca, ulls marrons dèbils. Els veïns diuen: la Nura és una nena de Daesh, d'això no hi ha cap dubte.

L'aire fred de les muntanyes comença a baixar cap a l'humil barri on els carrers tenen solcs i les cases només l'esquelet de pedra. La família s'ha reunit al voltant del bressol, hi són l'àvia, l'avi, les tietes, l'on-

cle i Sajedah, pàl·lida sota el llum d'un tub de neó. Porta unes faldilles i una bufanda, que se l'ha posat afluijada, riu tímidament, la seva cara es torna un altre cop com una màscara, riu, va de pressa, tan de pressa com si entre dintre i fora no hi hagués cap frontera, cap més protecció.

La Sajedah seu en un parell de metres davant del bressol. Només una mitja hora després diu: “El bebè del bressol és meu”. Viu en llibertat des de fa mig any, i va tenir la Nura després de 14 mesos de captiveri. Quan estava en avançat estat de gestació, en el novè mes, va poder fugir del seu últim torturador a la ciutat Tall Afar, amb l'ajuda d'un intermediari de la xarxa kurda en el territori del Daesh, es va amagar en un tanc d'aigua, des del qual va poder escapar de l'infern.

Està severament traumatitzada, és fàcil de veure en cadascun dels seus movi-

dah es va poder retrobar amb el seu espòs. Alguns antics presoners del Daesh han explicat que és una praxi força habitual. Els combatents van transportar la jove parella d'un lloc a un altre. El Misban va haver de treballar com a carregador de camions. La Sajedah es quedava a casa.

"Això va durar mig any", explica la Sajedah. "En aquell temps vam engendrar el bebè".

Cada cop hi havia més famílies que fugien, i el Daesh va separar la parella. Després de nou mesos de captiveri, la Sajedah va ser venuda per primer cop. "Ja estava embarassada", explica. "de quatre mesos".

El primer combatent que la va comprar li va fer una ecografia, ens explica. Després la va retornar com si fos una mercaderia de la qual es pot reclamar. El segon combatent la va colpejar brutalment a la panxa amb l'esperança que perdés el bebè. El tercer la va retenir cinc dies. El quart era un home gran que també li va manar fer una ecografia i quan va veure que era una nena va dir: "La matri i després et revendré". Només faltaven deu dies per al naixement.

Quan el quart home va sortir de viatge, la Sajedah va entrar a Facebook des d'un ordinador i es va posar en contacte amb la xarxa, que finalment la va poder alliberar. Després de l'alliberació, va estar en dejú sis dies sencers, com a agraïment a Déu. Va tenir la Nura a l'hospital de Dohuk. Dels primers dies no recorda res més, ens explica, tot va anar molt de pressa.

"Estic segura que la Nura és del meu marit", diu en veu baixa. "No em creu ningú excepte els meus pares". Uns dies abans del naixement van venir uns veïns a casa seva, i a la sala d'estar de la Sajedah li van dir: "El bebè és de Daesh. Perquè no has abortat?".

Algú va dir a la seva germana al mercat: "Seria millor que matéssiu el bebè de Daesh". Quan la Sajedah ho va sentir, va anar a la dutxa amb la Nura, la volia estrangular amb una bufanda i després suïcidar-se. Però la seva mare va arribar a temps per evitar-ho.

La Sajedah intenta ara no donar més importància a les enraonies dels veïns

Treu la Nura del bressol, li abaixa els pantalons i mostra un hematoma que

té al darrere. Un combatent del Daesh la va colpejar tan fort a la panxa que la Nura també va quedar ferida, explica. Quan va néixer, la taca era negra. Explica la història mèdica, però és més aviat increïble que després de tant de temps un hematoma encara sigui visible.

Llavors diu: "També pego a la Nura quan crida. Després la dono ràpidament a la meva mare." Cada cop que el bebè està trist, ella també s'entristeix i s'enfada.

La Sajedah s'esforça a ser una mare per a la Nura. La mira somrient, encara que de vegades s'hi vegi obligada. Gronxa el bressol i s'hi asseu lluny. Quan el pare de la Sajedah comença una discussió sobre el document d'identitat de Nura, que la família encara no ha rebut perquè Misban no és reconegut oficialment com a marit i ningú té l'acta de matrimoni, comença a donar voltes per l'habitació com si fos un animal. No s'acosta a la porta. La Sajedah va acabar a la presó amb el seu bebè l'última ve-

CENTENARS DE DONES QUE VAN PODER ESCAPAR DE DAESH VAN TORNAR EMBARASSADES

gada que va estar en l'habitació a la qual duu la porta.

Una ONG l'ha convidada fa un parell de setmanes a un curs de llengua a Arbil. Durant deu dies va aprendre anglès amb altres dones que també van patir el terror del Daesh. Es rentaven els peus l'una a l'altra, miraven vídeos en els seus mòbils, passejaven pels carrers i bevien suc de magrana, com abans. La Sajedah se sentia feliç, lliure. Nura, el bebè, era a casa, al bressol.

Quan va pujar a un autobús a Arbil per tornar a casa, Sajedah, la dona orgullosa, que un dia volia ser advocada i que es recorda de cada injustícia, que a l'escola tenia molts amics, tenia només una cosa al cap: li agradaria ser una mare per a Nura. Però sap que serà difícil. ●

Traducció de Núria Murie

ments, en la seva mirada, en com li canvia la veu, en l'expressió de la cara.

No és segur que la seva història hagi estat així, però no es pot comprovar. La Sajedah quedaria destrossada si hagués d'admetre que el seu bebè és un nen d'un combatent del Daesh. Es mor de ganes de veure el seu home Misban, que resta desaparegut en la guerra contra el Daesh. És el seu heroi, s'ha tatuat el seu nom amb una agulla i una pasta d'herbes al braç. Però Misban no pot tampoc salvar-la de les recriminacions que li fan els veïns.

Quan el Daesh va conquerir el seu poble, Tall Asser, a principis d'agost de 2014, la Sajedah era a la casa de Misban. Els van segrestar allhora, era mitjanit, els combatents els van portar a diferents punts de concentració. Separaven els homes i les dones, però tot i així la Saje-